

מתנתיון:

הקורא בתורה, לא יפחות משלשה פסוקים.

ולא יקרא למתורגמן יותר מפסוק אחד, כדי שלא יטעה המתורגמן, שהרי הוא מתרגם על פה, ועלול לטעות⁷⁴.

ובנביא — יכול לקרוא למתורגמן אפילו כד-א שלשה פסוקין אם ירצה, דלא אכפת לן אם יטעה, דהא לא נפקא מקריאת הנביא הוראה.

ואם היו שלשתן, שלשת הפסוקין, שלש פרשיות [ובגמרא מפרש היכא משכחת לה שקורא שלשה פסוקין בשלש פרשיות] — קורין ומתרגמין אחד אחד.

מדלגין בקריאת הנביא מפרשה לפרשה.

ואין מדלגין בקריאת התורה, משום שהשומע את הקורא מדלג ממקום למקום — אין דעתו מיושבת עליו.

ועד כמה הוא מדלג בנביא?

— כבר לא בעינן ליה למעוטי, אם כן, אמר קרא דבעינן עוד כהן, וכן בכולן, חד למעוטי ולמימר דסגי ישראל, וחד למימר דבעינן עוד כהן?!?

ומסקינן: קשיא.

שנינו במשנתנו: ואדם הבא להפדות — כיוצא בהן.

ותמהינן: אדם מי קרוש⁷²?

אמר רבי אבהו: באדם האומר: "דמי עלי" מיירי.

דתניא: האומר "דמי עלי", שמין אותו כעבד ונותן דמיו להקדש.

ועבד — הא איתקש לקרקעות⁷³. דכתיב בהו: "והתנחלתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה".

ולהכי, כי היכי דבקרקעות — בעינן עשרה, הכי נמי באומר "דמי עלי", ששמין אותו כעבד — בעינן עשרה.

73. תוס' מפרשים דשמין אותו כעבד עברי. והקשו, הא דווקא עבד כנעני אתקש לקרקעות, אבל עבד עברי — לא מצינו בשום מקום דאתקש! אבל המהרש"א כתב, דודאי דהך דשמין אותו כעבד — היינו כעבד כנעני. וכ"כ הר"ח בסנהדרין [ט"ו ע"א]. ועיי' רש"י ורא"ש ריש פרק החובל, וש"ך חו"מ [סי' צ"ה סעיף י"ח].

74. כך פירש רש"י. ובר"ן כתב, דה"ט לפי שהתורה צריך שיבינוה יפה.

דבעינן שיסכימו כולן לדעה אחת. ואין זה מתורת ב"ד, אלא שומא. וכן ביאר באבי עזרי [פ"ח מערכין ה"ב], דאם לא הסכימו כולם לשומא — לא חשיב עשרה, דע"י מה מצטרפין!

72. הקשו התוס', אמאי לא קאמר דמיירי בעבד כנעני, שיכול אדם להקדישו [ועבד כנעני איקרי אדם, כדאיתא בפרק השולח. עיי' בתוס' ראיתם]!?

ותירצו, דאם כן, הוה בעינן דווקא שלשה, ולא עשרה. כדאיתא בירושלמי, גזירה שמא ישמעו ויברחו.